

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

22e jaargang nummer 1

juni 2012

Geestesdoop en vervulling

door **A. v.d. Kammer, 1968**

In de reeks van de Mozaïsche feesten is Pinksteren het Feest der Weken. Het volgde op het feest van de eerstelingsgarve, het Paasfeest, na verloop van zeven volle weken, op de vijftigste dag. Laten we de Schrift ter hand nemen en het begin van de Handelingen overdenken, om te zien wat er eigenlijk op de Pinksterdag gebeurde.

De hoofdinhoud van de eerste twee hoofdstukken van de Handelingen is als volgt: De Heer verlaat de aarde en vaart ten hemel - de Heilige Geest verlaat de hemel en daalt neer op aarde.

Laten we onze aandacht allereerst vestigen op de gelovigen, die op de Pinksterdag op één plaats bijeen waren. Er wordt ons gezegd, dat er vroeg in de morgen plotseling een geluid uit de hemel kwam en het hele huis vulde, waar zij zaten. Alle personen in het huis werden dus als een geheel gedoopt in de Heilige Geest die het huis vulde. Het valt te vergelijken met water dat een schip binnendringt zodat allen, die daarin zijn, in het water

dat het schip binnendringt begraven worden. Het moet een wonderbaar ogenblik voor de discipelen geweest zijn, toen ze zich plotseling als een geheel in overeenstemming met het woord van de Heer in de Heilige Geest ondergedompeld - gedoopt zagen.

Zoals in de waterdoopt de dopeling in het water wordt ondergedompeld, zo vond hier in dit uur de doop met de Heilige Geest van het geheel van de gelovigen plaats, opdat ze in nieuwheid, tot één lichaam verenigd, tevoorschijn kwamen. Paulus schrijft daarover: "Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt." ^{1Kor.12:13}

Toen gebeurde er iets anders. Plotseling werd er een heel nieuw ver-

schijnsel aan hen gezien. We lezen: "Er vertoonden zich aan hen verdeelde tongen als van vuur en zij zetten zich op ieder van hen." Iedere enkeling ontving persoonlijk de Heilige Geest. In de gedaante van verdeelde tongen zette Hij Zich op ieder van hen, om voor altijd in hen te blijven wonen.

Laten we nog eens letten op het verschil: in vers 1 en 2 staat het geheel van de gelovigen op de voorgrond: "allen bijeen". De enkeling wordt niet genoemd. In het derde vers daarentegen treden de afzonderlijke personen op de voorgrond. De eerste gebeurtenis, de doop, werd aan de gelovigen, als een geheel voltrokken. De tweede gebeurtenis, de gave van de Heilige Geest, viel alle gelovigen afzonderlijk, persoonlijk ten deel.

In verbinding met de tweede gebeurtenis bericht vers 4 ons van een geweldige uitwerking van de Heilige Geest in de vaten waarin Hij woning gemaakt had: ze werden vervuld met de Heilige Geest. Dit vervuld worden met de Heilige Geest voltrok zich later herhaaldelijk bij de enkelingen. Het is met onze verantwoordelijkheid verbonden. We kunnen vermaand worden: "wordt vervuld met de Geest." ^{EF.5:18} Daarentegen vinden we in de Schrift nooit een herhaling van de doop met de Heilige Geest, ook niet van de gave van de Heilige Geest. Eénmaal vond de doop met de Heilige Geest van het geheel van de gelovigen plaats, waardoor ze gevormd werden tot één lichaam, dat groeit tot de komst van de Heer.

Eén keer ontvangt elke gelovige persoonlijk de Heilige Geest als zegel en onderpand tot de dag van de verlossing. ^{EF.1:13, 14} Het vervuld worden met de Heilige Geest vond daarentegen herhaaldelijk bij dezelfde personen plaats.

We vinden dus in de eerste verzen van Hand.2 twee gebeurtenissen die op hetzelfde ogenblik plaatsvonden. De ene had betrekking op het geheel, de andere op de afzonderlijke personen: I. Het huis werd vervuld door de Heilige Geest, en allen werden als een geheel "door één Geest tot één lichaam gedoopt." ^{1Kor.12:13}

II. Elke afzonderlijke persoon ontving de Heilige Geest, niet in gedaante van een duif zoals bij de Heer, maar in een tong als van vuur.

Deze twee gebeurtenissen waren de vervullingen van twee beloften:

1. dat ze met de Heilige Geest gedoopt zouden worden,
2. dat ze de gave van de Heilige Geest ontvangen zouden, die bij hen en in hen zou blijven. Deze beide beloften werden in de vroege morgen van de Pinksterdag vervuld.

Het is belangrijk erop te letten dat de doop met en de gave van de Heilige Geest niet één en dezelfde zaak is. Beide gebeurtenissen vonden wel op hetzelfde ogenblik op de Pinksterdag plaats, maar ze mogen niet met elkaar verwisseld worden. We moeten er onderscheid tussen maken, zoals we onderscheid maken tussen de zalving,

de verzegeling en het ontvangen van de Heilige Geest als onderpand, hoewel die voorrechten ons ook tegelijk met de gave van de Heilige Geest ten deel vallen.

Doordat men geen onderscheid maakte tussen deze beide dingen is al veel verwarring ontstaan en zijn veel on-schriftuurlijke meningen veroorzaakt. Als wij van zenden, geven, ontvangen, beogen te spreken, zouden we het niet in ons hoofd halen voor deze dingen het woord "doop" te gebruiken. Wij drukken ons over wat we bedoelen logisch uit en waarlijk, God doet dat niet minder. Als God van "dopen" spreekt, bedoelt Hij ook dopen; en als Hij van het "zenden, geven en ontvangen" van de Heilige Geest spreekt, dan bedoelt Hij dat wat Hij zegt. De Schrift is goddelijk nauwkeurig. Daarom moeten we zulke woorden die een totaal verschillende betekenis hebben, niet behandelen alsof het synoniemen zijn. Als we ze verwisselen dan moeten we wel in de war raken.

Sommige lezers mag het onderscheid tussen "doop met" en "gave van" de Heilige Geest bij de gebeurtenis op de Pinksterdag misschien een ogenblik vreemd toeschijnen. Maar we kunnen er zeker van zijn dat de Heer zegt wat Hij bedoelt en bedoelt wat Hij zegt. De belofte van de Vader die het geven, komen en ontvangen van de Heilige Geest omvat, en de doop met de Heilige Geest zijn nooit één en dezelfde zaak. De Schrift maakt er verschil tussen.

Bij een gave hoort een gever; bij het komen een persoon; bij het ontvangen een ontvanger; bij het dopen een dooper. De Schrift onderscheidt dit alles heel nauwkeurig. Als ze van de gave van de Heilige Geest spreekt dan zegt ze ons dat de Gever zowel de Vader als ook de Zoon is. Joh.14:16; 15:26; Hand.11:17 Maar als ze van de doop met de Heilige Geest spreekt, dan noemt ze alleen de Heer als de Doper. Mat.3:11; Mark.1:8; Luk.3:16; Joh.1:33

De Schrift zegt nooit dat de Vader dit ook doet en nog veel minder de Heilige Geest Zelf. Velen bidden gedachteloos door de Heilige Geest gedoopt te mogen worden, alsof de Heilige Geest met de Heilige Geest zou dopen.

Als we er verder op letten dat de Heer tegen Zijn discipelen zei, dat ze zich niet van Jeruzalem moesten verwijderen, totdat Hij hun de belofte van de Vader gezonden zou hebben, dan zien we daaruit dat hun dit in Jeruzalem ten deel moest vallen. Evenzo zei de Heer van de doop, dat ze "niet vele dagen na dezen" met de Heilige Geest gedoopt zouden worden. Hand.1:5

Deze woorden zeggen ons duidelijk dat de Heer de Pinksterdag al voor ogen had, waarop het neerkomen van de Heilige Geest, de doop met de Heilige Geest en het ontvangen van de Heilige Geest zouden plaatsvinden.

Ligt het niet voor de hand om het verslag van de Pinksterdag oplettend te bezien, om te onderzoeken hoe deze grote, betekenisvolle en toch zo totaal verschillende gebeurtenissen ten uitvoer gebracht werden? Zou niets daar-

van in het verslag neergelegd zijn? Het is niet moeilijk om deze dingen in het goddelijke verslag van de Pinksterdag duidelijk te onderscheiden.

Als deze verschillende gebeurtenissen niet op de Pinksterdag plaatsvonden, wanneer vonden ze dan plaats? Na de Pinksterdag wordt hiervan als van plaatsgevonden feiten melding gemaakt. Paulus schrijft: "Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt." ^{1Kor.12:13} Hij herinnert de gelovigen eraan dat ze de Heilige Geest hebben ontvangen en in zich hebben wonen.

Doop met de Heilige Geest

De Schrift spreekt heel weinig over de doop met de Heilige Geest. Behalve Hand.2 waar we het historische verslag van deze wonderbare gebeurtenis vinden, dat we al overdacht hebben, hebben we alleen nog zeven plaatsen in de Heilige Schrift waarin de doop met de Heilige Geest vermeld wordt. In drie plaatsen, Mat.3:11; Mark.1:8 en Luk.3:16, vinden we het getuigenis van Johannes de Doper, die profetisch aankondigt dat Hij die na hem komt, de Heer Jezus, zou dopen met de Heilige Geest en met vuur.

In de vierde plaats, Joh.1:33, bericht hij van een openbaring die hem over de Persoon van de Heer gedaan werd: "Op wie gij de Geest zult zien neerdalen en op Hem blijven, die is het die met de Heilige Geest doopt."

De vijfde plaats is Hand.1:5. Hier is het de Heer Zelf, die Zijn discipelen wijst op de doop met de Heilige Geest en hun

zegt, dat deze gebeurtenis "niet vele dagen na dezen" zou plaatsvinden.

De zesde plaats is Hand.11:16. Daar ziet Petrus terug op de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag. Hij zegt: "En ik herinnerde mij het woord van de Heer, hoe Hij zei: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden."

De zevende en laatste plaats, 1Kor.12:13, onderwijst ons, wat er in de doop met de Heilige Geest plaatsvond, namelijk de vorming van het lichaam van Christus op aarde. "Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt."

Zes plaatsen wijzen dus op het Pinkstergebeuren, terwijl één plaats ons de inwendige kant, het wezen van de doop toont. Johannes de Doper was de eerste die de doop met de Heilige Geest aankondigde. De Heer en Petrus wijzen op de Pinksterdag waarop hij plaatsvond. Paulus onderwijst ons dat alle gelovigen zijn ingesloten in deze doop, die de vorming van het lichaam van Christus is.

Meer zegt de Schrift ons niet over de doop met de Heilige Geest. Hebben we de grootheid van deze wonderbare gebeurtenis begrepen? Door de doop met de Heilige Geest werd iets totaal nieuws op aarde opgericht. De bouw, waarvan de Heer had gezegd: "Op deze Rots zal Ik Mijn Gemeente bouwen," ^{Mat.16:18} begon daarmee. Het "ene lichaam" werd gevormd, dat groeit en dat elk lid omsluit tot op de komst van

de Heer.

Vanaf dit uur hield de kleine groep van gelovigen in Jeruzalem op, een groep van afzonderlijke gelovigen te vormen. Van nu aan waren ze onlosmakelijk tot "één lichaam" samengevoegd en onscheidbaar met het hemelse Hoofd verbonden. Dat was iets heel anders dan het samenzijn van een aantal gelovigen. Ze vormden nu één lichaam! Toen het wonderbare geluid uit de hemel het huis vervulde, werden ze tot deze nooit eerder gekende eenheid gedoopt, die geen kracht of macht ooit teniet kan doen. De Heer zegt ervan: "De poorten van de hades zullen haar niet overweldigen." ^{Mat.16:18} De vijand mag door zonde en scheuringen ^{Hand.5; 1Kor.3} deze eenheid proberen te vernietigen, en het mag hem gelukt zijn het uiterlijke beeld van de eenheid te verwoesten; maar de eenheid zelf, die daar door de doop met de Heilige Geest gevormd werd, is onverwoestbaar. Ze is een feit dat nooit tenietgedaan kan worden.

Nooit tevoren bestond er zo iets in de wereld. Henoeh, Noach, Abraham, Mozes, David waren gelovigen die met God wandelden, maar ze waren alleenstaande mannen van geloof; nooit waren ze tot een lichaam, tot een eenheid samengevoegd, nooit als het lichaam van Christus met het hemelse Hoofd verbonden. Zo'n gedachte was hun helemaal vreemd en kon ook nooit in het hart van een mens opkomen, maar in het hart van God was deze gedachte al voor de grondlegging van de wereld.

Al in Adam en Eva legde God dit plan dat in Zijn hart verborgen was, als een verborgenheid neer. Hier doelt Paulus op, als hij aan de Efeziërs schrijft: "Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit met het oog op Christus en de Gemeente." ^{Gen.2:24; Ef.5:32} Verder lezen we in Gen.5:1, 2: "Ten dage als God de mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods. Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden." De zelfstandigheid van Eva ging op in de eenheid met haar man.

In zijn onderwijs over de Gemeente van de Heer wijst Paulus op het menselijk lichaam en zegt: "Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook de Christus." ^{1Kor.12:12} Wij zouden hebben gezegd: zo ook de Gemeente. Maar God zegt van de Gemeente: "zo ook de Christus." Kan de eenheid van de gelovigen onderling en met Christus nauwer, onlosmakelijker uitgedrukt worden dan door dit woord? De Gemeente wordt genoemd met de Naam van Hem uit Wie ze ontstaan is. Zoals de naam van de vrouw in de naam van de man opgaat, zoals Hij hun naam "Mens" noemde, zo verbindt de Schrift de Gemeente met Christus, in de ene naam: de Christus. De apostel geeft daarvoor de volgende reden: "Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn met één Geest gedrenkt." ^{1Kor.12:13}

Als de Schrift ons in de doop met de Heilige Geest het "éne lichaam", de éne Gemeente - Zijn Gemeente - voor ogen stelt, die daar begon, waarom kennen we dan nu zoveel verschillende christelijke kerken en waar komen ze vandaan? Waarom hoort het ene lid van het lichaam bij deze kerk en het andere bij die kerk? Zijn we niet allemaal door één Geest tot één lichaam gedoopt? Waarom verwerkelijken we deze waarheid zo weinig? De Schrift kent geen ander lidmaatschap dan dat van het lichaam van Christus. ^{1Kor.12:18} Zulke vragen onderzoeken ons hart, in hoever we aan de kant van de Heer en van Zijn Woord staan. Als we de weg van de waarheid willen bewandelen, dan wacht ons een zware en smartelijke strijd. Maar het is beter in overeenstemming met het Woord van God te zijn, dan verbonden te zijn met dingen die niet volgens het Woord van God zijn. Als ik door Gods genade een lid ben van het lichaam van Christus, dan ben ik als zodanig verbonden met alle leden van Zijn lichaam, zowel in deze stad, in dit land, als in de hele wereld.

Anderzijds heft de kostbare waarheid van de eenheid van het lichaam van Christus onze verantwoordelijkheid onszelf te onttrekken aan ongerechtigheid ^{2Tim.2:19} niet op. In het beeld van de Gemeente als het éne lichaam toont de Schrift ons o.a. de eenheid van de leden en dat we uitsluitend daar bij horen. Ze spreekt ook van de Gemeente als het huis van God, het huis van de God die "niet een God van verwar-

ring is". ^{1Kor.14:33} In Zijn huis heerst orde en tucht; geen regelingen die in overeenstemming zijn met menselijke inrichtingen, maar regelingen die Hij gegeven heeft. We zijn zowel verantwoordelijk voor de onverbreekelijke eenheid van het lichaam op te komen, als ook Zijn voorschriften op te volgen.

Of en in hoever de gelovigen op de Pinksterdag begrepen hebben, dat de Heer door de doop met de Heilige Geest het éne lichaam, Zijn Gemeente, had opgericht, weten we niet. Het wesen van het éne lichaam, één hart en één ziel, werd in hun midden door de inwonende Geest gewerkt en gezien. De uitgestrektheid van de doop met de Heilige Geest, dat hij zich ook tot de gelovigen uit de volken, die nog ver waren, zou uitstrekken, ja die al mee omsloot, konden ze op dat tijdstip noch begrijpen noch vermoeden.

Een aanduiding daarvan kon men al in het Israëlitische Pinksterfeest vinden. Op deze Pinksterdag moesten er twee beweegbroden voor God gebracht worden. Deze twee broden kunnen gezien worden als een beeld van de Israëlieten en van de volken, waarvan Paulus zegt: "Hij heeft beiden één gemaakt en de scheidsmuur van de omheining weggebroken." ^{EF2:14} Deze éénmaking van de twee broden vond op de nieuwtestamentische Pinksterdag plaats: "Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt."

Dat de gelovigen uit het Jodendom dit noch begrepen noch vermoedden, zien wij uit de verbazing, toen de gave

van de Heilige Geest ook op de volken werd uitgestort en de Heilige Geest op dezen viel, zoals ook op hen in het begin. ^{Hand.10:45}

Het was niet zo dat het Pinkstergebeuren zich in het huis van Cornelius had herhaald, maar ze erkenden dat de gave van de Heilige Geest ook op de volken was uitgestort: "want zij hoorden hen spreken in talen en God grootmaken." ^{Hand.10:45, 46} Deze werkingen van de Heilige Geest in de eerstelingen uit de volken moeten zo geleken hebben op die van de Pinksterdag, dat Petrus duidelijk het verband zag met de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag. Zodat hij aan het woord van de Heer moest denken: "Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden." ^{Hand.1:5;}

^{11:16} Door deze bijzondere overeenstemming tussen de werkingen van de Heilige Geest bracht de Heer Petrus en de gelovigen uit Israël stap voor stap tot de erkenning, dat ook de volken mee ingesloten waren in het lichaam dat door de doop met de Heilige Geest was gevormd.

Het "vallen" en "uitstorten" van de Geest

Omdat in Hand.10 van een "vallen" en "uitstorten" van de Heilige Geest wordt gesproken, hebben sommigen aangenomen dat Cornelius en die bij hem waren een nieuwe doop met de Heilige Geest ontvingen en hetzelfde gebeuren als op de Pinksterdag zich weer zou hebben herhaald. De Schrift zegt dat niet. We zien wel dat God bij deze eerstelingen uit de volken op

een bijzondere manier de verbinding met de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag naar voren bracht. Maar de Schrift spreekt nooit weer van een doop met de Heilige Geest. Voortaan spreekt ze alleen van de gave van de Heilige Geest, waardoor alle gelovigen worden toegevoegd aan de familie van God, die eenmaal op de Pinksterdag is gegrond en sindsdien groeit.

Maar laten we wat dieper ingaan op de woorden "vallen" en "uitstorten". Het is allereerst opmerkelijk dat we deze woorden alleen tijdens de ontwikkeling van de Gemeente vinden, totdat haar samenstelling uit gelovigen van Israël en van de volken was bereikt. Ook daar worden deze woorden alleen op de eerstelingen uit de Israëlieten, ^{Hand.11:15} de Samaritanen en de volken toegepast. God gebruikte heel bijzondere wegen om de discipelen in het plan van Zijn Gemeente in te leiden. Op de Pinksterdag had God laten verkondigen dat de belofte van de Heilige Geest niet alleen voor de kinderen van Israël was, maar ook voor allen die nog veraf waren, zo velen de Heer, onze God, er toe roepen zou. ^{Hand.2:39}

Toen God nu op een buitengewone manier de eerstelingen van hen, die veraf waren, er toe riep, deed Hij dat onder dergelijke begeleidende verschijnselen, als men in het begin, op de Pinksterdag, had gezien. We zien dit uit de woorden: "die de Heilige Geest ontvangen hebben evenals ook wij." ^{Hand.10:47} Verder: De Heilige Geest viel "op" hen, evenals ook "op ons in het

begin". ^{Hand.11:15} Hiermee worden we verwezen naar Hand. 2:3 en 4, toen de Heilige Geest zich "op" iedere enkeling zette en ze in talen begonnen te spreken.

Door deze buitengewone, alleen hier gevonden gebeurtenissen moest Petrus tot de erkenning gebracht worden, dat ook de volken mee ingesloten waren in het lichaam dat op de Pinksterdag door de doop met de Heilige Geest gevormd was. Paulus drukt het later met deze woorden uit, dat allen, hetzij Joden hetzij Grieken, door één Geest tot één lichaam: gedoopt zijn.

De plaatsen waarin we het woord "vallen" van de Heilige Geest vinden, zijn: Hand.8:16; 10:44; 11:15.

Van het "uitstorten" van de Heilige Geest wordt gesproken in Hand.2:17, 33; 10:45. Paulus past het woord nog een keer algemeen op alle gelovigen toe in Titus 3:6.

Met deze woorden is absoluut niet gezegd dat het vallen of uitstorten van de Heilige Geest als zodanig ook uiterlijk waarneembaar geweest moet zijn. We lezen bijvoorbeeld: "Vrees viel op hen allen." ^{Hand.19:17} Daarmee is natuurlijk niet gezegd dat men het vallen van de vrees uiterlijk waarnam. Evenzo is het met het woord "uitstorten". Het zelfde woord dat in Joël 2:28 en Hand.2:17 en 33 voor "Geest uitstorten" - uitgieten - wordt gebruikt, vinden we ook in Ps.42:5; 62:9; 69:25. Daar wordt het voor "ziel uitstorten" en "gramschap uitstorten" gebruikt, waarmee geen uiterlijk zien kan worden verbonden.

Deze woorden drukken meer het plotselinge en verrassende uit dan een uiterlijke waarneming van het vallen van de Heilige Geest. De verzen 44-46 van Hand.10 bevestigen dat. Petrus had maar weinig gezegd, toen hij plotseling werd onderbroken; en met verbazing worden ze gewaar dat de volken de Heilige Geest hadden ontvangen, want ze hoorden hen in talen spreken en God grootmaken. De uitwerkingen bewezen, dat ze de Heilige Geest ontvangen hadden. Ze zagen een zekere voortzetting van wat op de Pinksterdag was gebeurd en wat ze zelf hadden ondervonden.

Met deze eerstelingen uit de volken had de Gemeente haar grootte als een samenstel van gelovigen uit Israël en uit de volken bereikt. Weliswaar vinden we in de Schrift verder nog het spreken in talen en het prijzen van God als werkingen van de Heilige Geest, maar van nu aan nooit meer in verbinding met het vallen of uitstorten van de Heilige Geest.

Misverstanden over de doop met de Geest

Over de doop met de Heilige Geest bestaan tegenwoordig veel opvattingen en we hebben genade nodig om niet verder te gaan dan wat de Schrift zegt. Men zegt vaak dat door de doop met de Heilige Geest een werk in de gelovigen plaatsvindt en dat daarom ieder zich naar de doop met de Heilige Geest moet uitstrekken. En dat in de doop ieder een bepaald deel van de Geest ontvangt waarin hij gedoopt wordt.

Als we ons aan de Schrift houden, dan vinden we niets van die aard, dat door de doop een werk in ons zou plaatshebben. Het gaat bij de doop niet om een werk in ons, maar om een werk aan en met ons. Door de doop met de Heilige Geest kwam een werk met de gelovigen tot stand: ze werden allen tot één lichaam verbonden.

Het zich uitstrekken naar de doop met die Heilige Geest is gegrond op de gedachte, dat deze doop tegenwoordig nog zou plaatsvinden en de afzonderlijke personen ten deel zou vallen. Maar de Schrift - en dat is heel opmerkelijk - kent geen doop met de Heilige Geest, die aan afzonderlijke personen voltrokken wordt. De doop met de Heilige Geest vond volgens de woorden van de Heer op de Pinksterdag in Jeruzalem plaats en werd in tegenstelling tot de waterdoop, niet aan de afzonderlijke personen voltrokken, maar aan de gelovigen in hun totaliteit.

Hij werd niet zoals de waterdoop, nu hier en dan daar bij de enkeling uitgevoerd, maar hij was een handeling van de Heer, die voor één keer aan allen te zamen voltrokken werd. Hij was het werk van de Heer, waarmee Hij Zijn Gemeente oprichtte. Dit werk vond maar éénmaal plaats en allen die de Heilige Geest ontvangen, zijn in dat werk ingesloten: "Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt."

1Kor.12:13

De Schrift spreekt nergens van verdere dopen met de Heilige Geest, alsof

die vaker zouden kunnen plaatsvinden. Kunnen we nog eens tot één lichaam gedoopt worden? Een bouwmeester die meer dan éénmaal met zijn bouwwerk begint is geen goede bouwmeester. Kan het lichaam van Christus nog eens opnieuw beginnen? Nooit! Door de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag vond de vereniging van leden tot het éne lichaam, het lichaam van Christus, plaats. De Schrift spreekt nergens van een herhaling daarvan. Weliswaar openbaarde de Heer in de begin- en ontwikkelingsperiode door bijzondere gebeurtenissen zijn uitgestrektheid en betekenis, zoals we al bij Cornelius hebben gezien, maar nergens vinden we een herhaling. Elke gelovige die het zegel van de Heilige Geest ontvangt, is toegevoegd aan het éne lichaam, dat op de Pinksterdag zijn begin had. Een kind dat geboren wordt, komt in een gezin dat al eerder werd gegrond. Maar het gezin wordt niet opnieuw gegrond voor elk kind dat geboren wordt. Allen zijn mee ingesloten in de éénmaal voltrokken handeling waarbij het gezin werd gesticht. Zo vindt er ook geen nieuwe doop met de Heilige Geest voor iedere enkeling plaats, maar zijn allen door de gave van de Heilige Geest mee ingesloten in deze eenmaal voltrokken doop waardoor de hemelse familie werd gegrond. Paulus kon zelfs aan de Korinthiërs die vleselijk wandelden, schrijven dat ze door één Geest tot één lichaam gedoopt waren. Dat was het deel van allen en niet alleen van enkele, naar menselijke mening vergeworderde, gelovigen.

Nog een woord over het ontvangen in de doop. Waar het woord doop in de Schrift ook wordt gebruikt, nergens vinden we daarmee de gedachte verbonden dat de dopeling iets van dat, waarmee hij gedoopt wordt, ten deel valt. Hij ontvangt niets van de Geest omdat hij in de Geest wordt gedoopt, of van het water omdat hij in het water wordt gedoopt. Het volk Israël ontving niets van de wolk of van de zee, waarin het gedoopt werd. ^{1Kor.10:1,2}

De gedachte die de Schrift met de doop verbindt, is niet dat men iets ontvangt, maar meer dat men ergens mee verbonden is en dat men het ene terrein verlaat en overgaat naar het andere. De kinderen Israëls werden in de wolk en in de zee gedoopt. Er viel hun niets van de wolk en van de zee ten deel, maar het was het uitgaan uit de oude verbinding en het ingaan in een nieuwe. Door de doop in de wolk en in de zee werden ze in de wolk verbonden met de heerlijkheid en de tegenwoordigheid van God, terwijl de zee hen scheidde van Egypte. Zo betraden ze de woestijn. In de waterdoopt valt ons niets van het water ten deel, maar omdat we "met Hem één gemaakt" zijn ^{Rom.6:4,5} is hij voor ons het verlaten van het hele levensterrein van de oude mens en het ingaan in de levenskring van de nieuwe mens. Hij is als het ware het scheidingsteken tussen twee mensen, de oude en de nieuwe, en hun twee levenskringen, de aardse en de hemelse. Zo is het ook bij de doop met de Heilige Geest. We ontvangen daardoor niets van de Hei-

lige Geest. Hij is het uitgaan uit de vroegere toestand en de inlijving in het éne lichaam, in de Gemeente van Jezus Christus.

De opvatting dat het spreken in talen een kenmerk is van het gedoopt zijn met de Heilige Geest, berust op een foutieve gevolgtrekking. De Korinthiërs, aan wie Paulus schreef dat ze allen met de Heilige Geest gedoopt waren, spraken absoluut niet allemaal in talen. ^{1Kor.12:29,30} De Schrift leert ons noch dat de afzonderlijke gelovige met de Heilige Geest gedoopt wordt, noch dat op deze doop het spreken in talen moet volgen. Zelfs op de Pinksterdag vinden we het spreken van talen niet in verbinding met de doop, maar met het vervuld worden met de Heilige Geest. Maar zelfs voor het vervuld zijn met de Heilige Geest is het spreken in talen geen kenteken. Toen er later velen gelovig werden en met de Heilige Geest werden vervuld, ^{Hand.4:31} vinden we niet dat ze in talen spraken. Ook toen Paulus met de Heilige Geest werd vervuld, ^{Hand.9:17} vinden we niet dat hij in talen sprak, maar wel wordt ons iets gezegd van de vrijmoedigheid van zijn getuigenis.

In die dagen, toen het spreken in talen nog aanwezig was in de Gemeente, droeg deze gave zo merkbaar duidelijk het stempel van de Heilige Geest, dat er absoluut geen twijfel kon bestaan aan de echtheid ervan, terwijl het zogenaamde spreken in talen van onze dagen daarvan dikwijls geen enkel bewijs kan leveren. In veel gevallen waren de vertegenwoordigers daarvan

zelfs genoodzaakt zelf de onechtheid van de "tongen" toe te geven.

Wie uit de Schrift heeft leren inzien dat de Heer door de doop met de Heilige Geest de vereniging van de Zijnen tot het éne lichaam voltrokken heeft, voor hem zijn al deze vragen over Pinksteren geen moeilijkheden meer. Inderdaad weten we dat de beloften die God door de mond van Joël aan Israël heeft gegeven, op een latere dag nog volledig vervuld zullen worden. Maar in de tegenwoordige bedeling moeten we geen herhaling van het Pinkstergebeuren verwachten.

Vervuld worden met de Heilige Geest

"En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere talen te spreken, zoals de Geest hun gaf uit te spreken." ^{Hand.2:4}

Het vervuld worden met de Heilige Geest is niet iets dat eens voor altijd gebeurt, maar dat herhaald wordt in de ervaringen van het leven voor de Heer. Het mag ook niet verwisseld worden met de doop in de Heilige Geest of met de gave van de Heilige Geest. Efeze 5:18 vermaant ons: "Wordt vervuld met de Geest!" Maar we worden niet vermaand: Wordt gedoopt, begiftigd of verzegeld met de Heilige Geest. Dat kunnen wij niet doen. Maar het vervuld worden hangt samen met onze toewijding aan de Heer en ons dagelijks leven van geloof en gehoorzaamheid.

Het vervuld worden met de Heilige Geest vinden we niet pas vanaf Pink-

steren, toen de Heilige Geest woning maakte in de gelovigen. Het vond al in de vroegste tijden plaats en is absoluut geen deel van of toebehoren bij de doop met of de gave van de Heilige Geest. Het is daarom ook niet identiek met het wonen van de Heilige Geest in ons, zoals sommigen van mening, zijn die denken dat het woning maken van de Heilige Geest in een mens het vervuld worden zou zijn.

De inwoning van de Heilige Geest in ons, onderscheidt de gelovigen van deze tijd van de gelovigen van het Oude Verbond. Hoewel de Heilige Geest na Pinksteren woning had gemaakt in de gelovigen, werden ze toch nog vervuld met de Heilige Geest. Anderzijds zien we ook dat gelovigen onder het Oude Verbond met de Heilige Geest vervuld werden, hoewel Hij niet in hen woonde.

Zo vinden we vóór Pinksteren Bezaeleël, die met de Heilige Geest vervuld was, om in Zijn kracht het hem toevertrouwde werk aan de tabernakel te voltooien. ^{Ex.31:2,3;35:31} Elisabeth werd met de Heilige Geest vervuld om in Zijn blijdschap lof te zingen, en Zacharias om te profeteren. ^{Luk.1:41,67}

Zo ook na Pinksteren. De discipelen, in wie de Heilige Geest woning had gemaakt, werden met Hem vervuld om het getuigenis van Gods genade te verkondigen. ^{Hand.2:4} Petrus werd wat later weer vervuld, om in het uur van de vervolging de Naam van de Heer te verheerlijken. Weer een poosje daarna werd de hele menigte vervuld, om in Zijn kracht onbevreesd en vrijmoedig

het Woord te spreken. ^{Hand.4:31} Verder lezen we van Saulus en van de discipelen, dat ze met de Heilige Geest vervuld werden. ^{Hand.9:17; 13:9}

In Hand.6:3, 5; 7:55 en 11:24 noemt de Schrift ons mannen als Stéfanus en Barnabas, die vol van de Heilige Geest waren. Ook wij worden vermaand eveneens met de Heilige Geest vervuld te zijn. ^{Ef.5:18}

Het vervuld zijn van de gelovigen van het Oude Testament hield natuurlijk niet de eenheid met Christus, als het Hoofd van Zijn lichaam, in. Deze eenheid is verbonden met de gave en de inwoning van de Geest. Ze is alleen het deel van de gelovigen in het tijdperk van de Gemeente, die het lichaam van Christus vormen.

We zien dus dat een gelovige van het Oude Verbond, die de Heilige Geest niet in zich had wonen, toch met de Heilige Geest vervuld kon zijn. En anderzijds dat een gelovige van nu, die de Heilige Geest wel in zich heeft wonen, toch niet met de Heilige Geest vervuld kan zijn. Daarom werden de Efeziërs, aan wie Paulus schreef dat ze met de Heilige Geest verzegeld waren, vermaand ook met de Heilige Geest vervuld te zijn.

Bij de gelovigen van het Oude Verbond lag het vervuld worden in de lijn van het komen van de Heilige Geest op of over hen, terwijl bij de gelovigen van de Gemeente van God het vervuld worden meer de zich uitende krachtige werking is van de Heilige Geest die in hen woont.

Hoe wordt men vervuld met de Geest?

Het antwoord op deze vraag vinden we niet in een Bijbelvers. De Schrift toont ons alleen personen die met de Heilige Geest vervuld werden, toont ons hoe hun hart en leven helemaal voor de Heer was. Daardoor geeft ze ons onderwijs en antwoord op onze vraag. God stelt ze ons voor de aandacht als mensen die zich in gehoorzaamheid van het geloof zo aan de Heer overgaven en zich gewillig zo aan Zijn heerschappij onderwierpen, dat ze wegen gingen die de dood met zich meebrachten. Hun ogen waren alleen op de Heer gericht. Christus woonde in hun harten en hun lippen vloeiden over van Zijn lof. Gelukkige mensen! Weliswaar werden ze door de wereld veracht, door hen die hun blijdschap niet kenden, miskend en gemeden maar gekend en geëerd door de Heer wiens liefde ze genoten.

Dat waren de mensen die vol van de Heilige Geest waren of met de Heilige Geest vervuld werden, om bijzondere taken in bijzondere tijden en omstandigheden in Zijn kracht te vervullen. Om te getuigen en positie voor Hem te kiezen, zodat God Zijn heerlijkheid in en door hen kon openbaren.

In veel harten zal misschien de wens opkomen: zo zou ik ook willen zijn! Hoe bereik ik dat? Men weet dat men gered en met Zijn Geest verzegeld is en toch voelt men dat het innerlijk niet in orde is en men bidt om meer van Zijn Geest te hebben. Maar het gaat

er niet zozeer om dat wij meer van Zijn Geest moeten hebben, maar dat de Heilige Geest meer van ons moet hebben. Iedere gelovige ontvangt de gave van de Heilige Geest, maar niet iedere gelovige geeft zijn hart en leven aan de Heilige Geest.

Laten we een voorbeeld gebruiken. We gaan op reis en vragen aan iemand of hij ons huis voor de zomer wil overnemen. We geven hem de sleutels van de keuken, de woon- en de slaapkamer; de andere kamers houden we op slot. Zo kunnen we het ook met de Heilige Geest doen. Een gast zou met onze houding meer dan tevreden mogen zijn, maar als de Heilige Geest bij ons komt om woning bij ons te maken, dan wil Hij geen Gast in ons zijn, maar de Eigenaar en Gebieder die ons hele leven en bestaan beheerst en voor Christus omvormt. Iedere kamer van ons hart moet voor Hem openstaan. Wij willen het vaak beperken tot dat waar wij Hem graag willen hebben. We vinden het voldoende als Hij ons het getuigenis van de liefde van God geeft en ons binnen bepaalde grenzen ook voor Zijn dienst gebruikt. Maar ons huis, ons gezin, ons beroep ons innerlijk en uiterlijk leven: van die kamers geven we Hem de sleutel liever niet. Kortom, we zijn er niet toe bereid Hem in ons leven te laten heersen en alles voor Christus te laten omvormen. Het vervuld worden met de Geest valt ons niet eenvoudig ten deel op ons gebed, maar alleen op de weg van de overgave, op de weg achter de Heer Jezus. Het gebed om vervuld te worden

met de Geest kan ondanks alle ernst toch uit een hart komen waarin nog allerlei boze wortels verborgen blijven, zoals hebzucht, zelfzucht, hoogmoed. Het menselijke hart is altijd geneigd zich op de voorgrond te zien gesteld. Het vindt het fijn gezien en bewonderd te worden als iemand die met de Geest vervuld is. Het is heel ernstig de beweegredenen voor zo'n gebed te onderzoeken.

Soms waren de mensen die voortdurend het gebed om vervulling met de Geest op de lippen namen, personen die niet eens in de afzondering ^{2Kor.6:14-18} wegen van gehoorzaamheid gingen, hun gedrag toonde duidelijk dat ze hun eigen "ik" liefhadden en het niet konden verdragen als het zelfs maar lichtgeraakt werd. Als we de kleine, verborgen wortels van de hoogmoed, de eigen wil, de hebzucht en hoe alle banden ook mogen heten, ontzien en niet met een voornemen van ons hart de Heilige Geest heerschappij over ons geven, en het Woord van de Heer opvolgen, dan zullen we alleen op ons gebed nooit met de Heilige Geest vervuld worden.

De Schrift zegt ons niet dat we in de eerste plaats om het vervuld zijn moeten bidden. Ze zegt integendeel: "Wordt met de Geest vervuld." Ons gedrag, onze geestelijke toestand, moet zo zijn dat we met de Heilige Geest vervuld worden. We vinden noch dat de discipelen om het vervuld zijn met de Heilige Geest bidden, noch dat iemand als antwoord op zo'n gebed met de Heilige Geest werd vervuld. Daar-

mee is natuurlijk niet gezegd dat zij die met de Heilige Geest vervuld werden geen bidders waren. Ongetwijfeld waren het ernstige en vurige aanbidders, mannen van geloof en gebed.

In Hand.4:23-31 vinden we zo'n biddende groep, waarvan we lezen dat ze allen met de Heilige Geest vervuld werden. Maar baden ze er soms om, vervuld te worden? Nee, ze werden allen vervuld! God heeft hun gebed voor ons laten opschrijven. We vinden daarin geen verzoek om vervuld te worden. De inhoud van hun gebed was de heerlijkheid van Zijn Naam. Hun enige verzoek was: "Geef Uw slaven met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken." In het besef van hun krachteloosheid baden ze dat ze in die tijd van verdrukking Zijn Woord met evenveel vrijmoedigheid zouden spreken als daarvoor in de tijd van vrijheid.

Wat een liefde, toewijding, vastberadenheid van geloof en toch ook afhankelijkheid straalt er uit dit gebed. Het doet ons denken aan Daniël die, met de leeuwenkuil voor ogen "bad en belijdenis deed voor zijn God, ganselelijk gelijk hij voor dezen gedaan had". Dan.6:11 Ook zij hadden zichzelf zo totaal uit het oog verloren, dat ze hun moeilijke positie en de vervolging niet eens in het gebed noemden. Zonder eigen wil en eigen kracht, maar met een absoluut voornemen van het hart om bij de Heer te blijven, verhieven ze eendrachtig hun stem tot de "Heerser". Hun gebed werd verhoord, doordat ze met de Heilige Geest vervuld werden, zoals we lezen: "Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en

spraken het woord van God met vrijmoedigheid." Hier geeft de Schrift ons een voorbeeld bij uitnemendheid van de vermaning van de apostel: "Wordt vervuld met de Geest", doordat ze ons de toestand van het hart laat zien van die mensen, die de Heilige Geest kan vervullen en voor de heerlijkheid van Zijn Naam kan gebruiken.

Wil een vat ergens mee gevuld worden, dan moet al het andere er eerst uitgehaald zijn. Wie een fles waarin zich een zuur bevindt, met olie wil vullen, moet de fles eerst legen en schoonmaken, voordat hij ze met olie kan vullen.

Zo is het ook met de gelovigen. Wilen we met Gods Geest vervuld zijn, dan moeten we leeg en gereinigd zijn van die dingen, die niet passen in de gemeenschap van Zijn Zoon. Zolang er in onze harten nog iets is van de wereld en dat wat in de wereld is: "de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven," ^{1Joh.2:16} kunnen we niet met de Heilige Geest worden vervuld. Maar als we ons door Zijn genade van deze dingen hebben laten reinigen, dan zal Hij het hart, dat van ongodelijke zaken gereinigd is, vervullen. Daar gaat het om bij de vermaning van Paulus aan de Efeziërs: "Wordt vervuld met de Geest." ^{Ef.5:18b-21}

Ons hart is nooit leeg. Het is òf met onze eigen wil en de aardse dingen òf met de Heilige Geest vervuld. Het is niet de vraag of wij de Heilige Geest bezitten, maar of de Heilige Geest ons bezit. Dikwijls worstelen we om deze

zaak zoals eens Jakob deed, van wie we zowel lezen dat God met hem worstelde als ook dat hij met God worstelde. ^{Gen.32:2428} Jakob worstelde om iets van God te krijgen, maar God moest met Jakob worstelen en hem overwinnen om hem de gevraagde zegen te kunnen geven. Wij worstelen om vervuld te worden, Hij worstelt met ons om ons te kunnen vervullen.

Toen Hij hem niet op een andere manier kon overwinnen, gebeurde het op de smartelijke weg van de ontwrichting van zijn heupgewricht. God moet vaak op heel smartelijke wegen de gewrichten van onze eigen wil, onze eigen kracht, onze liefde voor onszelf, onze hoogmoed en onze hebzucht, aanraken en verbreken, totdat we de dingen die we in de uithoeken van ons hart verborgen hielden aan Hem uitleveren.

De werking van de Geest

Bij de met de Geest vervulde gelovigen van de Schrift zien we de werkingen van het vervuld zijn met de Heilige Geest. Wat is de vroeger van zichzelf, van zijn liefde en toewijding voor de Heer vervulde Petrus veranderd als hij met de Heilige Geest vervuld is. Hij zegt niet meer: ik, ik wil, ik zal. Zo sprak hij vroeger. Maar nu komt er geen ik meer over zijn lippen. Nu is Christus de Naam waarvan zijn mond spreekt: Jezus, de gekruisigde, opgewekte en ten hemel gevaren Heer.

Het werd aan Stéfanus en Paulus toegestaan voor zichzelf te spreken, maar ze spraken van Hem. ^{Hand.7:1; 26:1}

Iemand die van zichzelf vervuld is

spreekt ook van zichzelf, van zijn wonderbare ervaringen, van wat hij gesproken en gedaan heeft. Maar als de Heilige Geest zijn hart vervult, dan heeft hij er geen plezier meer in om van zichzelf te spreken, maar dan spreken zijn lippen van Hem en van de dingen die God heeft geopenbaard.

Ook het gedrag en de omgang in het huis van God dragen de kenmerken van de werking van de Geest. Toen Paulus aan de Korinthiërs over de werkingen van de Geest schreef, begon hij zijn woorden met een opmerking over hun vroegere toestand, toen ze onder een andere geestelijke macht stonden. Ook toen werden ze bestuurd en geleid. Iedere mens staat onder leiding van geesten. De boze geesten leidden de mensen volgens hun wil naar vergankelijke dingen. ^{1Kor.12:2; Mark.5:1-20}

Maar Gods Geest leidt ons volgens de goddelijke gedachten en in overeenstemming met Zijn Woord.

Als iemand met de Geest vervuld is en door Hem geleid wordt, dan wordt het Woord op een levende manier in hem uitgebeeld. ^{Fil.2:16} Zo iemand waakt voortdurend over zichzelf. ^{1Kor.9:26, 27} Hij

laat het licht van het Woord in de eerste plaats niet op anderen, maar op zichzelf vallen. En wel op zijn innerlijk en uiterlijk leven, op wat hij doet in het werk van de Heer en op de prediking van het Woord. Deze drie dingen kenmerken in het bijzonder de gelovige die door de Geest wordt geleid.

Het innerlijke en uiterlijke leven te zien in het licht van het Woord van God betekent, dat men zichzelf, zijn

huis, zijn beroep, kortom alles onder het oog van de Heer plaatst en er voor zorgt, dat alles Hem geheiligd en "eerlijk is, niet alleen voor de Heer, maar ook voor de mensen." ^{2Kor.8:21} Want "gerechtigheid en recht te doen is bij de Heere uitgelezen dan offer." ^{Spr.21:3} Hij "behoedt zijn hart boven al wat te bewaren is", ^{Spr.4:23} want hij weet dat "wie op zijn hart vertrouwt, een zot is." ^{Spr.28:26} Zijn "hart is niet verheven, en zijn ogen zijn niet hoog; ook wandelt hij niet in dingen die hem te groot en te wonderlijk zijn." ^{Ps.131:1; Jer.45:5} Bij wat hij doet in het werk van de Heer wordt de gelovige niet hoogmoedig, als de Heer dat zegent. Hij verbeeldt zich niets en hecht geen waarde aan zichzelf. Het doet hem integendeel pijn als de bliken zich op hem vestigen: "Waarom staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?" ^{Hand.3:12} "Ook wij zijn mensen van gelijke natuur als gij." ^{Hand.14:15} En als hij miskend wordt of hem onrecht wordt aangedaan en zijn liefde met liefdeloosheid beantwoord wordt, dan bewaart hij dat gevoel gekwetst te zijn niet in zijn hart om het op een geschikte dag weer naar voren te brengen. Hij heeft voor zulke dingen, evenals voor zijn gekwetste gevoelens, die toch alleen maar met het eigen ik verbonden zijn, geen plaats meer in zijn hart. Ze zijn veeleer een aanleiding voor hem nog meer liefde te bewijzen: "Ik zal zeer gaarne alles ten koste leggen en voor uw zielen ten koste gelegd worden, al zou ik ook te minder geliefd worden, naarmate ik u meer liefheb." ^{2Kor.12:15}

Hij zal zijn weg in wat hij doet in het werk van de Heer niet zelfstandig gaan, maar zich zien en gedragen als mede-arbeider. Waar de Heer hem in Zijn genade ook een dienst mag hebben aangewezen, hij zal het werk nooit als zijn werk, zijn Gemeente, zijn akker zien. In ootmoed is hij zich ervan bewust dat het het werk van de Heer is, Zijn Gemeente en Zijn akker, waarop hij alleen maar als medearbeider is geplaatst. ^{1Kor.3:9; 1Thes.3:2}

Zo wordt hij er voor bewaard om niet onafhankelijk van zijn broeders en medearbeiders in het werk van de Heer zijn weg te gaan en te handelen. ^{Hand.14:26; 15:4; 3Joh.:8} Ook zal hij niet voorbijgaan aan de raad en het onderwijs van broeders die een geestelijk oordeel en geestelijk inzicht van de Heer hebben ontvangen. ^{Gal.2:9, 10; Ef.5:21; 1Kor.16:16; Fil.2:3; Hand.18:26, 27} Hij zal zichzelf en zijn eigen oordeel niet boven dat van zijn broeders stellen. ^{Fil.2:3; Rom.12:10; Luk.18:14}

Iemand die met de Geest van God is vervuld, zal elke dag groeien in nederigheid. Toen Paulus zijn eerste Brief aan de Korinthiërs schreef, noemde hij zich de geringste van de apostelen. Enkele jaren later noemt hij zich de geringste van alle heiligen. ^{EF.3:8} Weer wat later noemt hij zich de voornaamste van de zondaars. ^{1Tim.1:15} Zo zullen ook wij kleiner worden in onze ogen, hoe meer we in het licht wandelen. Maar daartegenover zullen we in nederigheid groeien.

Een met de Geest vervulde dienstknecht zal de prediking van het Woord

in het teken van geestelijke rijpheid uitoefenen. Hij spreekt alleen wat tot opbouw van de Gemeente is, ^{1Kor.14:5, 12, 26} en dat niet volgens eigen wil en goeddunken, maar zoals de Geest het hem geeft uit te spreken. Hij zal in alles de Schrift laten spreken. ^{Rom.4:3; 9:17; 10:11; 11:2; Mark.12:10; Jes.8:19, 20} Daarvoor moet hij de Schrift onderzoeken en er zorgvuldig over waken dat hij het Woord recht snijdt. ^{2Tim.2:15} Hij mag geen dingen uitspreken die niet in overeenstemming zijn met de Schrift. Hij zal zijn woorden met bereidwilligheid door anderen laten beoordelen ^{1Kor.10:15; 14:29} en hij zal zich houden aan instellingen en bepalingen die God voor het welzijn van Zijn Gemeente gegeven heeft.

Mochten we de vermaning: "Wordt vervuld met de Geest meer in ons hart opnemen! Wat zou de Heer en het werken van Zijn Geest dan meer in ons en in Zijn Gemeente gezien worden!

Opnieuw vervuld worden

Hoe konden de apostelen, nadat ze een paar dagen eerder met de Heilige Geest waren vervuld, weer opnieuw vervuld worden? We mogen toch niet aannemen dat de apostelen ontrouw waren, zodat de Heilige Geest hen niet langer had kunnen vervullen? Als een vat vol is, kan het toch niet voller gemaakt worden?

Kinderen van God zijn geen dode maar levende en groeiende vaten van de Heilige Geest. Als een vat groeit, kan het worden bijgevuld. De Schrift spreekt van het groeien van het geloof.

Het geloof groeit alleen op de weg van trouw aan de Heer. Naarmate het geloof groeit, wordt ook het hart ruimer en het vat wordt groter, zodat het weer gevuld kan worden met de Geest van kracht, van liefde en van bezonnenheid. ^{2Tim.1:7}

Wij groeien alleen op wegen van geloof. God plaatste Abraham steeds weer voor nieuwe geloofsbeproevingen. Waarom deed God dat? Wij zijn op Gods school ^{Joh.6:45; 1Thes.4:9} en we worden evenals leerlingen terwille van onze groei en versterking steeds weer voor nieuwe opgaven en proeven geplaatst. Een kind begrijpt vaak niet waarom de meester steeds weer nieuwe opgaven en herhalingen geeft. Ook de hemelse Meester heeft daarmee Zijn bedoeling. Gods bedoeling was Abraham te zegenen. Om Abraham voor het ontvangen van de zegen bekwaam te maken, kon Hij niets beters doen dan hem steeds weer nieuwe beproevingen te geven. De natuurlijke mens houdt daar niet van; maar het is het beste wat God voor de groei van de innerlijke mens kan doen. Als we de beproeving doorstaan, dan groeien we en worden we sterker daardoor.

Zo worden we bekwaam gemaakt voor grotere taken. Als we de beproeving niet doorstaan, dan worden de oorzaken van ons falen blootgelegd en kunnen we door berouw en belijdenis terechtgebracht worden.

Als we in de Schrift van het opnieuw vervuld worden lezen, dan zien we daar ook beslissingen van het geloof en volharding in de strijd met de machten van de duisternis. Toen

de Thessalonikers in bijzonder grote vervolgingen en verdrukkingen met veel volharding en geloof standvastig bleven, werd van hen gezegd dat hun geloof zeer toenam. ^{2Thes.1:3, 4}

Met het geloof groeit de hele innerlijke mens en wordt nieuwe ruimte verworven voor de in ons wonende bron, de Heilige Geest, zodat haar stromen opnieuw kunnen vloeien en ons opnieuw kunnen vervullen.

Agenda

De nevenstaande agenda is uiteraard niet volledig.

Op ons programma staat nog de jaarlijkse

**NBC conferentie in Wuppertal, van
zaterdag 21 juli tot en met vrijdag 27 juli 2012**

Ook niet-deelnemers zijn welkom in de bijeenkomsten, die vanaf zaterdagavond worden gehouden , dagelijks om 9:45 en 19:30 uur.

Het adres is:

Bildungsstätte "Bundeshöhe", Bundeshöhe 7, 42285 Wuppertal, Duitsland.

Door een druk programma lukt het niet deze circulaire met regelmaat te laten verschijnen, maar de bezoekers van onze bijeenkomsten en de internet site zal het desondanks niet zijn ontgaan, dat dit jaar onze achtste tent-tournee plaats vindt.

Gegevens hiervan kunt u vinden op www.bijbelstudie.nl.

Mocht u idee hebben om in 2013 in uw woonplaats of andere locatie een tentweek te houden, dan horen wij dat graag.

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 27 sep,
11/25 okt, 8/22 nov, 6 dec,
17/31 jan, 14/28 feb, 14/28 mrt,
11/25 apr, 23 mei; 19:45 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2;
Jozef's geschiedenissen

's HERTOGENBOSCH woensdag
26 sep, 10/24 okt, 7/21 nov, 5 dec,
16/30 jan, 13/27 feb, 13/27 mrt,
10/24 apr; 20:00 uur;
Wederkomstkerk, Rijnstraat 20;
De gelijkenissen

APELDOORN zondag 7 okt, 2 dec;
10:30 uur, "Kindervreugd"
P. Saenredamstr. 15

LEERDAM zondag 16 sep, 14 okt, 11
nov, 9 dec, 3 feb, 3/31 mrt,
28 apr, 26 mei, 23 juni, 21 juli;
10:00 uur;
Patrimonium, Jeekelstr. 40a;
Nog geen onderwerp bekend

APELDOORN zaterdag 22 sept;
17 nov, 12 jan, 9 mrt, 4 mei;
10:00 tot 16:00 uur;
Het Bolwerk, Ravelijn 55;
Nederlands Bijbelstudie Contactdag

LINSCHOTEN maandag 24 sep,
8/22 okt, 5/19 nov, 3 dec, 14/28 jan,
11/25 feb, 11/25 mrt 8/22 apr, 6
mei, ; 20:00 uur;
"Bij de tol", Nieuwe Zandweg 12;
Nog geen onderwerp bekend

BEVERWIJK zondag 23 sep, 18 nov,
24 feb, 5 mei, 2 jun; 10:00 uur;
B.H.K.-gebouw, Groenelaan 74

OLDEBROEK dinsdag 25 sep,
9/23 okt, 6/20 nov, 4 dec,
15/29 jan, 12/26 feb, 12/26 mrt,
9/23 apr, 7/21 mei; 20:00 uur;
Stationsweg 43;
Christus in de Psalmen

BOLSWARD zondag 30 sep, 28 okt,
25 nov, 23 dec, 20 jan, 17 feb,
17 mrt, 14 apr, 12 mei, 9 jun,
7 jul; 10:00 uur;
"Oranje-Kapel", Grote Dijlakker 41;
Het Evangelie van Lukas

OLDEBROEK zondag 16/30 sep,
14/28 okt, 11/25 nov, 9 dec, 20 jan,
3/17 feb, 3/17/31 mrt, 14/28 apr,
12/26 mei, ; 17:30 uur;
L.H.N.O. gebouw;
Van Sytzamalaan 3

DRACHTEN donderdag 4/18 okt,
1/15/29 nov, 13 dec, 24 jan,
7/21 feb, 7/21 mrt, 4/18 apr;
20:00 uur; Rode Kruis gebouw,
De Geeuw 31; *Het boek 2Samuel*

EMMEN maandag 1/15/29 okt,
12/26 nov, 10 dec, 21 jan, 4/18 feb,
4/18 mrt, 15/29 apr, 13/27 mei;
20:00 uur; Ichthuskerk,
Walstraat 21;
De profeet Hosea

URK dinsdag 2/16/30 okt, 13/27 nov,
11 dec, 22 jan, 5/19 feb, 5/19 mrt,
2/16 apr, 14/28 mei;
20:00 uur; 't Jeugd, Richel 4;
De profeet Jeremia

Het gouden kalf

Natuurlijk, het was de HEERE, Die Israel had uitgeleid uit Egypte en er was daarom alle reden om "den HEERE een feest" te vieren. Ex.32:5

Maar de oproep van Aäron betrof een feest voor het onder leiding van hemzelf op instigatie van het volk gemaakte gouden kalf. Dat nota bene de Naam des HEEREN droeg!

De democratie en vooruitgang in Israel leidde tot religieuze eenheid en de aanbidding van een zelfbedachte en vormgegeven godheid, die niettemin geacht werd hun verlosser te zijn. Wat een verwarring en afgoderij!

Het mag toch niet moeilijk zijn om de profetische betekenis van deze geschiedenis te doorzien.

Dit door de godsdienstige leiders gecreëerde gouden kalf is de uitbeelding van alle religie die zegt de God van de Bijbel te dienen, maar zich in werkelijkheid bedient van een godsbeeld, dat volstrekt in strijd is met het Woord van die God. Een godsbeeld naar eigen wil en dunk. Het gouden kalf is nog steeds overal rondom ons.

Het is daarom dat Mozes aan de poort van het legerkamp de getrouwen oproept zich bij hem te verzamelen, Ex.32:26 waarna hij de "tent der samenkomst" opstelt buiten dat kamp. Ex.32:7

Dit toepassend op onze dagen roept Heb.13:13 "Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende."

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uitdestatuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudieavonden, tentcampagnes, contactdagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire.

Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres
Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften
ING 55 67 669
Rabobank 30 87 47 046
ten name van

Nederlands Bijbelstudie Centrum
Almere

Giften voor de tentevangelisatie
Rabobank 10 35 81 006
ten name van
NBC Evangelisatie, Almere